

10.05.2020

Adevărata bogăție a vieții

Luca 12:13-21 (Lc. 12:15)

*Apoi le-a zis: „Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani;
căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui.”*

Lăcomia de bani, în orice formă ar apărea, înseamnă că banii (sau bunurile materiale) devin rațiunea cuiva de a fi, scopul cuiva de a trăi, totul în viață. În loc ca banii și bunurile materiale să fie doar un mijloc pentru realizarea scopurilor principale ale vieții, acestea devin însuși scopul vieții cuiva. Pentru un asemenea om banii și lucrurile materiale sunt viața însăși. La o asemenea atitudine se referă Domnul Isus, atunci când ne avertizează să ne păzim de orice fel de lăcomie de bani (v. 15). Aceasta este pur și simplu idolatrie. Domnul Isus ne spune de fapt că „viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui” (v. 15). Printr-o pildă, Domnul Isus ne arată de ce un asemenea om este pur și simplu „nebun” (v. 20), un om care de fapt își irosește în totalitate viața (vezi Lc. 12:13-21).

1. Bogățiile materiale nu sunt pentru suflet (v. 19)

Sufletul omului este partea esențială a omului. Trupul lui este doar un fel de ambalaj temporar; el este pentru viața pământească și este vehiculul prin care sufletul se manifestă în această viață. Domnul Isus ne spune în mod foarte clar, „ce ar folosi un om să câștige toată lumea (inclusiv bogățiile materiale), dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” (Mat. 16:26; vezi și v. 25). Pe de o parte Domnul Isus ne spune că sufletul este partea cea mai importantă a vieții și sufletul nu poate fi câștigat cu nimic material de pe pământ. Pe de cealaltă parte, preocuparea pentru suflet (ca prioritate) exclude preocuparea pentru bogățiile materiale (ca prioritate), chiar dacă în această viață ne folosim și de lucrurile materiale, de bani. Banii și lucrurile materiale trebuie să fie subordonate preocupării pentru suflet. Atunci când ești preocupat de viața pământească sau când vrei să o scapi (Mat. 16:25), tu de fapt îți pierzi viața (sufletul, care este veșnic). Doar dacă accepți să-ți pierzi viața pentru Domnul (acceptând să o sacrifici pentru a împlini voia Lui), de fapt îți vei câștiga viața (sufletul tău veșnic).

Nebunia omului, din pilda la care ne uităm, se arată prin aceea că el confundă lucrurile. El declară, „și voi zice sufletului meu: „suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te!” (v. 19). Bogățiile materiale pe care el le-a strâns nu sunt deloc pentru suflet; ele nu dau odihnă sau hrană sau băutură sufletului ci doar trupului material și trecător. Așadar, el în viața lui pământească, nu a strâns nimic pentru sufletul Lui; ele au rămas să fie ale altora, după moartea lui.

Dar, nebunia acestui om se arată și în faptul că el nu știa că nu are deloc stăpânire asupra vieții sale pământești. Să-ți spui ție însuși că „ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani” (v. 19), în timp ce Dumnezeu îi va cere înapoi sufletul (va pune capăt vieții sale pământești) chiar în noaptea când el face declarația din v. 19, arată că el l-a ignorat pe Dumnezeu, dătătorul sufletului său, și astfel el nu a cunoscut nimic despre viața lui, primită de la Dumnezeu suveran.

2. Bogățiile materiale, ele însele, nu te îmbogățesc față de Dumnezeu (v. 21)

De ce Dumnezeu ne-a dat viața aceasta pământească? De ce El a îngăduit să avem avuții materiale în această viață? Ele nu sunt rele în ele însele. Dar le-am primit de la Dumnezeu pentru a ne îmbogăți față de El. Ce înseamnă să te îmbogățești față de Dumnezeu? Psalmul 90 (scris de Moise) ne spune ceva despre acest aspect.

- Dumnezeu ne-a dat viața pământească pentru a-L descoperi și a-L cunoaște pe Dumnezeu (v. 1-3). Toate experiențele vieții ne descoperă ceva despre însușirile nevăzute ale lui Dumnezeu, despre dumnezeirea Lui (vezi și Rom. 1:19-20). Dacă acesta este scopul principal al vieții atunci noi trebuie să ne însușim cuvântul Lui, poruncile Sale pentru viața noastră, revelate în Sfânta Scriptură, și deci noi suntem chemați ca să ne raportăm în mod potrivit la Numele Lui, la El ca Dumnezeu.

- Dumnezeu ne cheamă ca să folosim viața noastră în mod înțelept, pentru că ea este scurtă în comparație cu veșnicia Lui (v. 4-6). Viața aceasta ne este dată pentru a ne pregăti pentru viața veșnică, pentru a ne îmbogăți față de Dumnezeu. A nu ne pregăti în această viață pentru cea viitoare înseamnă a ne pierde total viața (și cea prezentă și cea viitoare). Asemenea oameni sunt comparați cu pleava care trebuie să fie arsă în foc (Ps. 1:4; Mat. 3:10).

- Dumnezeu ne cheamă să folosim viața aceasta trecătoare pentru a descoperi că tragediile și necazurile acestei vieți se datorează păcatului (v. 7-11). Oamenii, prin căderea primului om, Adam, a devenit păcătos și faptele

lui sunt marcate de păcat înaintea lui Dumnezeu (vezi Rom. 3:9-20, 23). Chemarea lui Dumnezeu pentru om este aceea de a se raporta în mod corect la Dumnezeu și la legile Lui. Când o facem în mod potrivit, noi vom descoperi că nu putem să ne mântuim prin noi înșine că păcatul este înrădăcinat în noi înșine, în natura ființei noastre (vezi Efes. 2:1-3; Rom. 1:18-3:20). În acest fel noi descoperim că suntem permanent sub condamnarea mâniei lui Dumnezeu.

- Dar, Dumnezeu ne-a oferit această viață pământească pentru a ni se descoperi harul Său în mântuirea pe care a realizat-o pentru noi în jertfa de pe cruce a Fiului Său, Isus Cristos (Rom. 3:21-26). Astfel Dumnezeu ne oferă mântuirea Lui tuturor celor care cred în Fiul Său (Rom. 1:16-17). Astfel, viața ne este dată să primim bunăvoința Dumnezeului nostru (Ps. 90:12-17) și să ne bucurăm de viața veșnică prin Domnul Isus Cristos (Gal. 2:20; Col. 1:13-14). În acest fel, noi ne putem pregăti în această viață pentru viața din Împărăția Lui veșnică (vezi 2 Cor. 3:18; 1 Ioan 3:1-3; Tit 2:12-13).

Iată de ce, rugăciunea din Ps. 90:12, „Învăță-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!” trebuie să fie permanent rugăciunea noastră în această viață de pe pământ. Și iată de ce bogățiile materiale, în ele însele, nu sunt o bogăție pentru sufletul nostru veșnic. Pentru omul din pilda noastră, lăcomia de a avea cât mai multe bogății i-au îngustat orizontul vieții sale pământești. A acumulat bogății fără să privească la Cel ce i le-a dat (i s-a părut că doar el, strângătorul lor, este secretul înavușirii lui); și-a ocupat viața cu activități care nu i-au mai dat timp și posibilitate de a căuta sensul adevărat al lor (se pare că a devenit prea ocupat cu recoltarea, cu demolarea vechilor grânare și cu construirea celor noi); a devenit chiar și egoist, a acumulat numai pentru el însuși, de fapt numai pentru trupul lui muritor; și-a dezvoltat astfel o filozofie materialistă despre viață, pierzând din vedere pe Dumnezeu și viața veșnică a sufletului său.

Numai în cazul în care bogățiile materiale sunt folosite pentru a dezvolta în noi recunoștința față de Dumnezeu, numai când noi le vom folosi pentru a face fapte bune și pentru a-i ajuta pe alții în nevoile lor și numai când ele vor fi folosite pentru a strânge pentru vremea viitoare o comoară pentru a putea să apucăm adevărata viață, numai atunci bogățiile materiale devin cu adevărat folositoare (1 Tim. 6:17-19).

3. Bogățiile materiale te fac să nu-L cunoști pe Cristos ca Domn și Mântuitor al vieții tale (v. 13-14)

Domnul a spus această pildă într-un context anume: un om din mulțimea care-L urma, pentru a-I vedea lucrările, l-a rugat pe Isus să-l convingă pe fratele lui să împartă moștenirea familiei cu el. O asemenea rugămintă este considerată de Domnul Isus ca total nepotrivită pentru El și pentru lucrarea Sa mesianică. Pentru acest om care a venit cu o asemenea rugămintă la Isus, Domnul era o persoană desigur cu autoritate care a venit să rezolve problemele pământești ale oamenilor. Pentru acest om, desigur, Isus era un Judecător imparțial care avea autoritatea de a promova principiile unei judecăți corecte; pentru alții, de același soi, Isus era Domnul care le putea rezolva problemele economice și de a le oferi hrană din abundență, chiar și în vremuri de criză (vezi înmulțirea pâinilor și peștilor la o mare mulțime de oameni – Ioan 6:1-15) – de aceea chiar voiau să-L facă împărat. Așadar, Isus era considerat a fi Cel venit de la Dumnezeu pentru a rezolva asemenea probleme.

Isus însă a refuzat să rezolve asemenea probleme. Nu pentru că ele nu trebuiau rezolvate. Ci pentru că rezolvarea lor din partea Lui a acestor probleme însemna o deturnare a atenției oamenilor de la adevăratele lor probleme și de la misiunea Sa pe care o avea din partea Tatălui ceresc.

- Isus Cristos a venit în lume să mărturisească despre adevăr (vezi Ioan 8:30-47). Așa că, în loc ca Isus să rezolve problema omului venit la El (v. 13-15), Mântuitorul a scos la iveală ceea ce era preocuparea reală a lui – lăcomia de bani. De fapt, el nu era interesat de promovarea principiilor corecte în justiție; el era preocupat să obțină partea lui de moștenire – să aibă bani și posesiuni materiale. De aceea, Isus spune pilda cu omul căruia i-a rodit țarina. Adevărul este că Isus a fost preocupat de mântuirea omului din păcat; și pentru a fi eliberat de păcat el trebuia să știe care era problema lui spirituală, adevărata lui problemă înaintea lui Dumnezeu

- Isus Cristos a venit să moară pe cruce pentru păcatele noastre, pentru ca astfel, să primim prin credința în El iertare pentru ele și viață veșnică (vezi Mat. 16:21; 1 Tim. 1:15). În toată perioada lucrării Sale mesianice Domnul Isus a avut grijă să nu fie antrenat de oameni în obiective secundare (vezi de ex. Ioan 6:15, 26-27 – atunci când oamenii au dorit să-L facă pe Isus împărat, El a evitat aceasta retrăgându-se imediat din mulțime). Misiunea Domnului Isus a fost aceea ca să moară pentru păcatele noastre (Ioan 12:23-24). El și-a urmat cu perseverență Calea trasată de Tatăl Ceresc și a mers cu hotărâre la cruce (vezi și Lc. 9:51; Ioan 12:27-28; vezi și rugăciunea Lui în Ghetsimani – Lc. 22:39-46; vezi și Lc. 24:44-47). Când oamenii Îl cunosc pe Domnul Isus doar ca mare Învățător, sau doar ca Cel care a făcut mult bine oamenilor, ei de fapt nu cunosc nimic despre Isus și nu le folosește la nimic o

asemenea cunoaștere (vezi din nou Ioan 12:23-24 – doar moartea lui Isus ne descoperă adevărata misiune și lucrare a Lui; doar aceasta aduce proslăvire Persoanei Sale).

Întrebări de studiu:

1. Ce spune Domnul Isus în Matei 16:25-26? Care este cel mai important lucru pe care eu trebuie să-l câștig în această viață?
2. Ce ne spune Domnul Isus în Mat. 6:33? Care trebuie să fie obiectivul principal al vieții?
3. Privește în Ps. 127:1-2 și în 2 Tes. 3:10. Nu crezi că Biblia se contrazice? Cum împaci cele două lucruri care par că se contrazic între ele?
4. Privește la Luca 12:18-19. Ce greșală de interpretare a făcut omul bogat în ceea ce el își zice lui însuși?
5. Ce promite Domnul că îi va da El celui care caută mai întâi Împărăția Lui și neprihănirea acesteia (vezi Mat. 6:33)?
6. Putem noi include în „aceste lucruri” (Mat. 6:33) orice este legat de prosperitatea noastră materială, de averi precum i-a dat Domnul lui Solomon? Care sunt de fapt lucrurile pe care Domnul ni le va da dacă îi suntem Lui credincioși?
7. Privește în 1 Tim. 6:6-10. Care este adevăratul câștig în viață? Este oare bogăția exprimată prin bani mulți, sau altceva? De ce Pavel avertizează pe credincioși cu privire la iubirea de bani?
8. Privește în Mat. 24:36-42. Este oare păcat să mănânci, să bei, sau să te însori și să te măriți? Ce păcat semnala Domnul Isus în viața celor din vremea lui Noe?
9. Ce face un om înțelept conform Mat. 13:44-46? Cum folosește el avuția pe care o are?
10. Ce înseamnă să-ți zidești casa pe stâncă (Mat. 7:21-27)? Care sunt lucrurile de care trebuie să ținem cont în viața pământească?
11. Ce înseamnă să te îmbogățești față de Dumnezeu (Lc. 12:21)? Ce a făcut Pavel cu lucrurile valoroase ale vieții sale pământești (Filip. 3:4-11)? De ce?
12. Ce diferență crezi că poate fi între „bani” și „lăcomia de bani” (Lc. 12:15). Ce anume este cu adevărat rău pentru un credincios – să aibă bani sau să fie lacom de bani? Explică.